

Arrest

nr. 298 758 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 12 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM, in het bijzijn van de voogd en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 15 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 en 11 april 2021 werden verzoekers vingerafdrukken geregistreerd in Roemenië (Eurodac).

1.3. Op 30 augustus 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan.

1.4. Op 12 april 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 april 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Jij had op 7 december 2022 van 14u07 tot 18u10 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Je werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Jouw voogd, Yawovi Doméfa Adjévi, en jouw advocaat Meester Hardt loco Meester Van Cutsem waren gedurende het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Jij, D.N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. Je werd geboren in het dorp Bar Shamshapur in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Je ging niet naar school maar volgde lessen aan de madrassa. Daarnaast zorgde je voor de koeien. Jouw vader is 5 à 6 jaar geleden gedood door de taliban. Jouw moeder woont met jouw broers en zussen in het dorp.

Je diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban. Jouw vader was werkzaam voor de arbaki's en kwam om het leven toen zijn wachtpost werd aangevallen. Jouw zus huwde nadien en je schoonbroer zorgde voor de familie. Ongeveer zes maanden na het overlijden van jouw vader bracht jouw maternale oom K.W. jou naar de taliban. Je moest voor hen wapens schoonmaken en naar de madrassa gaan. In de madrassa leerde je niet veel maar diende je eten te verzamelen. Na enige tijd nam het Afghaanse leger de controlepost van jouw vader over. Jouw maternale oom vroeg jou vervolgens om een bom verstoppt in een blik of jerrycan naar de brug van Shamshapur te brengen. Wanneer het leger de brug zou oversteken zou deze bom dan ontploffen. Je wou dit niet doen en liep weg van de madrassa. Je vertelde aan jouw moeder wat er was gebeurd. Jouw moeder vroeg jouw schoonbroer om hulp. Jouw schoonbroer vond het te gevaarlijk voor jou in Afghanistan en hij regelde jouw vertrek. Je verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië (waar je op 11 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende) naar Duitsland. Op 14 juli 2021 kwam je aan in België en de volgende dag heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend, als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, jouw vaccinatiekaart, een brief van de dorpsouderen en twee foto's van een commandant die een vriend van jouw vader was.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst kan je weinig tot niks vertellen over jouw maternale oom die aangesloten zou zijn bij de taliban. Jouw familie zou eerst niet goed op de hoogte zijn geweest van het feit dat jouw oom zich aangesloten had bij de taliban. Echter volstaat dit niet als verschuiving voor de beperkte kennis die je tentoonspreidt, gezien je zelf stelt dat je oom heeft proberen rekruteren. Je kan niet zeggen sinds wanneer hij voor de taliban werkt, je was immers nog heel klein toen hij begon zo beweerde je (CGVS, p. 27). Welke taken hij uitvoerde voor de taliban (CGVS, p. 27), wat zijn rang was (CGVS, p. 27) en waar hij actief was voor de taliban (CGVS, p. 27) kan je evenmin vertellen. Hij zou jou nooit iets verteld hebben over zijn werk bij de taliban (CGVS, p. 26). Gezien het feit dat hij jou wou overtuigen en rekruteren is dit weinig aannemelijk dat jouw oom jou hierover nooit iets gezegd heeft. Hij zou jou enkel goede dingen verteld hebben over de taliban zoals dat het goede mensen zijn die vechten tegen de ketters en jullie de islam naar Afghanistan moeten brengen maar verder niks speciaals (CGVS, p. 27). Wanneer er jou wordt gevraagd wat jouw oom nog allemaal vertelde verklaar je dat je alles al hebt verteld en herhaal je dat de overheid ongelovigen zijn en jullie moeten vechten en een islamitische overheid moeten tewerkstellingen (CGVS, p. 27). Daarnaast ken je behalve Z. ook geen andere talibanvrienden van jouw oom bij naam (CGVS, p. 22), zelfs de naam van de grote talibanleider die kwam preken in de moskee ken je niet (CGVS, p. 23). Hoewel de taliban actief waren in jouw regio is jouw kennis eerder beperkt. Zo weet je dat ze zich op een berg schuilhouden maar veel meer kan je niet zeggen (CGVS, p. 22, 23). Jouw oom zou nog steeds actief zijn bij de taliban maar waar hij momenteel werkzaam is of wat hij doet kan je ook niet zeggen (CGVS, p. 17). Je weet enkel dat hij af en toe bij jouw moeder langsaat en ze hem dan te eten moet geven (CGVS, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw oom zijn lidmaatschap bij de taliban.

Jouw verklaringen over de manier waarop jouw oom jou probeerde te overtuigen om je aan te sluiten bij de taliban en de bom te plaatsen onder de brug kan evenmin overtuigen. Bij jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, zoals ook blijkt uit jouw antwoord (CGVS, p. 24). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Je maakte niet aannemelijk dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel je door jouw oom naar de madrassa werd gebracht om lessen te volgen (CGVS, p. 22, 25, 26) kan je niet overtuigen dat je gedwongen zou worden gerekruteerd. Hoewel uit de informatie ook blijkt dat ook jongeren worden gerekruteerd door de taliban blijkt wel dat hier jarenlange indoctrinatie in madrassa's aan vooraf gaat. Op dit punt kan je niet overtuigen. Je stelt dat je niet goed kan leren en daarom niet veel hebt opgestoken in de madrassa (CGVS, p. 18). Echter kan je ook niet aantonen dat de taliban jou en de anderen daadwerkelijk indoctrineerden. De grote talib en de vriend van je oom Z. zeiden slechts dat de overheid slecht is en door de Amerikanen, ketters, werd gemaakt (CGVS, p. 23). Verder zeiden ze slechts dat jihad verplicht is. Er werd les gegeven over religie en de koran (CGVS, p. 29). Er werd slechts gezegd dat de overheid van Afghanistan de islam niet aanvaardt en dat jullie moeten vechten tegen hen (CGVS, p. 29).

Wanneer er wordt gevraagd wat er nog werd verteld zeg je dat er niks anders werd gezegd (CGVS, p. 29). Je blijft hier dus zeer oppervlakkig. Wanneer er naar religieuze argumenten wordt gepolst die door hen werden gebruikt kom je niet verder dan te zeggen dat ze spraken over de koran en dat de Amerikanen en de overheid slechte mensen zijn (CGVS, p. 30). Welke delen of stukken van de koran werden gebruikt om jullie te overtuigen kan je niet zeggen. Je zegt dat de koran de koran is en jullie boek (CGVS, p. 30). Aangezien je beweert jarenlang les te hebben gevolgd in de madrassa (CGVS, p. 19, 20, 29) is het opmerkelijk dat je hierover niks meer kan zeggen indien ze jou, en de andere jongens, daadwerkelijk wilden indoctrineren of overtuigen van hun gelijk. Verder hield jouw oom jou altijd op afstand als de taliban aanwezig waren. Wanneer een grote talib kwam spreken werd je naar huis gestuurd of stuurde hij je eropuit om eten te gaan halen (CGVS, p. 23), je kan zijn naam dan ook niet zeggen (CGVS, p. 23). Dit is merkwaardig. Indien jouw oom zou willen dat je doordrongen geraakt van het gedachtengoed van de taliban zou men verwachten dat hij jou net wel laat luisteren naar belangrijke talibanleden en naar wat ze te zeggen hebben. Zeker gezien de houding van jouw moeder. Zij probeerde je telkens van het tegendeel te overtuigen (CGVS, p. 26, 27), iets wat jouw oom vermoedelijk moet geweten hebben daar ze jouw oom probeerde te overtuigen jullie met rust te laten (CGVS, p. 26). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dat je gedwongen gerekruteerd werd door jouw oom en de taliban om vervolgens een bom te plaatsen.

De reden dat de taliban jou eruit kozen om de bom onder de brug te gaan plaatsen zou de tewerkstelling van jouw vader bij de arbaki's zijn geweest. Echter kunnen de volgende vaststellingen worden gedaan. Jouw kennis over jouw vaders werk is zeer beperkt (CGVS, p. 28). Je weet dat hij in de controlepost van jouw dorp heeft gewerkt (CGVS, p. 15). Hoewel het CGVS kan aannemen dat je nog jong was bij vertrek en nog een peuter toen jouw vader werkzaam was bij de arbaki's en er dus weinig over kon weten toen is het opmerkelijk dat je ondertussen geen bijkomende informatie kan geven. Je hebt immers nog contact met jouw schoonbroer en moeder (CGVS, p. 12) en zou bijkomende informatie hebben kunnen vragen, zeker daar dit werk van jouw vader aan de oorsprong van jouw problemen zou gelegen hebben. Hij zou samen met 12 andere collega's om het leven zijn gekomen bij een aanval van de taliban (CGVS, p. 12). Over het moment van zijn overlijden leg je geen eenduidige verklaringen af. Zo verklaarde je bij aankomst op het bureau MINTEH dat jouw vader 6 maanden voor jouw vertrek was overleden (zie fiche MINTEH, dd. 15/07/2021). Dit zou betekenen dat hij rond eind 2019/begin 2020 werd gedood aangezien je verklaarde een jaar onderweg te zijn geweest. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ dd. 17/11/2021) verklaarde je dat hij 4 jaar geleden werd gedood (zie verklaring, vraag 15A en vragenlijst, vraag 5). Dit komt dan neer op eind 2017. Op het CGVS verklaar je op 7/12/2022, dus een jaar en een maand na het interview op DVZ, dat hij 6 à 6,5 jaar geleden is gedood, wat neerkomt op midden of einde 2016 (CGVS, p. 15). Wanneer jou hiernaar wordt gevraagd verklaar je dat je nooit hebt gezegd dat hij 6 maanden geleden was overleden dat moest 6 jaar zijn (CGVS, p. 34) en je verwijst vervolgens naar het interview bij DVZ. Wanneer er wordt gewezen op het feit dat je daarvoor reeds een kort interview had bij aankomst en daar dus iets anders verklaarde, zegt je dat je daar nooit zo iets hebt verklaard en dat je niet goed geslapen en gegeten had en de regels nog niet kende (CGVS, p. 34). Dit kan niet overtuigen. Een fout tussen zes maand en zes jaar kan hier niet als verschuiving gelden, indien je bij aanmelding als minderjarige zes jaar voor jouw vertrek bedoelde zou je vader al gedood zijn midden 2014. Het is pas op het CGVS dat je aanhaalt dat hij 6.5 jaar geleden werd gedood, wat je dan later verduidelijkt door te stellen dat je 6.5 jaar voor het "kleine interview" bij DVZ bedoelde (CGVS, p. 34). Je kan echter niet zeggen hoe het komt dat ze dan op DVZ 4 jaar geleden hebben genoteerd (CGVS, p. 34, 35). Deze vaststelling is opvallend en komt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet ten goede.

Na jouw vertrek zou jouw oom aan jouw moeder naar jou hebben gevraagd maar andere bedreigingen of problemen zijn er niet geweest (CGVS, p. 32, 33), ondanks het feit dat je verklaart dat hij ook jouw broers in de problemen zou brengen (CGVS, p. 33). Tot op heden wonen jouw familieleden ook nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p. 16, 17). Indien de taliban jou en jouw familie zouden viseren omwille van het werk van jouw vader of omdat ze je wilden rekruteren kan men aannemen dat ze verdere actie ondernemen tegen jouw familie. Het feit dat jouw moeder soms moet koken voor jouw oom moederszijde (CGVS, p. 16), wijst echter niet op een ernstige bedreiging door de taliban. Tevens verklaarde je dat jouw schoonbroer momenteel in Iran verblijft (CGVS p. 12-13). Hij zou na de machtsovername vertrokken zijn gezien hij schrik had omdat hij jou had helpen ontsnappen (CGVS p. 33). Gezien er geen geloof wordt gehecht aan voorgaande problemen en zijn vertrek een loutere blote bewering is van jouw kant, kan er vanuit gegaan worden dat je bij terugkeer nog steeds op een familiaal netwerk kan rekenen op wie je beroep kan doen.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van jouw oom en de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging

in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Jouw 'taskara' toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Jouw vaccinatiekaart toont aan dat je vaccinaties hebt ontvangen maar voegt verder niks toe aan jouw asielmotieven. De ondersteunende brief van de dorpsouderen kan evenmin als overtuigend bewijs gelden. Vooreerst heeft deze brief een gesolliciteerd karakter daar deze werd opgesteld op aanvraag van jouw moeder om jouw verzoek in België te ondersteunen. Deze bevat dan ook weinig objectieve bewijswaarde. Daarnaast kan je niet vertellen wat er in de brief geschreven staat. Deze brief is in het Pashtu geschreven en je kan deze niet lezen. Niemand heeft jou gezegd wat er in de brief staat en je hebt ook aan niemand gevraagd om hem voor je voor te lezen (CGVS, p. 20, 21). Van iemand die een verzoek indient mag verwacht worden dat deze persoon weet wat de inhoud is van de documenten die door hem worden neergelegd ter ondersteuning van zijn relaas. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. De twee foto's die je neerlegt kunnen niet als bewijs beschouwd worden. Het betreffen slechts foto's van een vriend van jouw vader die commandant zou geweest zijn (CGVS, p. 20). Deze kunnen geen band met jouw relaas aantonen. Aan privéfoto's kan slechts heel weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien toon je met deze foto's noch jouw vader zijn problemen noch jouw eigen problemen aan, jouw vader staat er zelfs niet op afgebeeld (CGVS, p. 20). Tot slot is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er

mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in

zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je stelt dat de taliban jou ervan zal verdenken seks te hebben gehad en alcohol te hebben gedronken. Dit betreft een louter vermoeden dat niet op concrete feiten is gebaseerd (CGVS, p. 36).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al in een zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je contact met jouw moeder en schoonbroer (CGVS, p.12). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;
- artikelen 2 en 3 van het Antifolterverdrag;
- artikelen 6 en 7 van het BUPO-verdrag;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt vooreerst dat door de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en de commissaris-generaal onvoldoende actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Er wordt tevens onvoldoende rekening gehouden met het feit dat er een acuut gebrek is aan dergelijke informatie. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie en rechtspraak en verwijst naar de richtlijnen van UNCHR alsook naar Nansen.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker volhardt in zijn verklaringen wat betreft de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht heeft. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Tezelfdertijd miskent ze dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft en heeft ze nagelaten de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven waardoor ze haar deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost. Daarmee heeft ze haar discretionaire appreciatiemarge overschreden en haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Verwerende partij hecht specifiek geen geloof aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de aansluiting van zijn oom bij de Taliban, zijn gedwongen rekrutering en de tewerkstelling vna zijn vader bij de arbaki's.

Verzoeker verzet zich hiertegen om verschillende redenen. Vooreerst wijst verzoeker op de tekortkomingen in het geloofwaardigheidsonderzoek en de invulling van de gedeelde bewijslast van verwerende partij. Daardoor is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd om overtuigend de conclusie te kunnen onderbouwen dat zijn asielrelaas niet meer ten gronde beoordeeld hoefde te worden. Hij benadrukt dat zijn verklaringen over bepaalde doorslaggevende aspecten van zijn vluchtrelaas helemaal geen ongeloofwaardigheden bevatten.

Verzoeker wenst deze argumenten als volgt te concretiseren en te verduidelijken:

Eerst en vooral, zijn een aantal elementen uit het relaas van verzoeker onbetwist en kunnen ze tegelijkertijd volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees erop te baseren. Door een dergelijke beoordeling o.b.v. onbetwiste elementen in de bestreden beslissing niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het principe van de beoordelingsplicht cf. artikel 48/6 §1 Vreemdelingenwet, zoals die ook door uw Raad begrepen wordt:

In casu zijn dergelijke onbetwiste elementen aanwezig. Verwerende partij erkent immers nadrukkelijk dat verzoeker minderjarig was zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, als tijdens zijn vlucht naar België, op het moment van de afgelegde verklaringen en op het moment van de bestreden beslissing, maar heeft vervolgens niet afdoende rekening gehouden met de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan. Verzoeker was slechts 14 jaar toen hij Afghanistan verliet en is nog steeds maar 17 jaar oud.

Verzoekers leeftijd in combinatie met de impact op een minderjarige van het lange traject van Afghanistan naar België, zowel als de machtsovername van de Taliban in Afghanistan die zich net na zijn aankomst in België afspeelde, kunnen een afdoende verklaring bieden voor o.m. eventuele tegenstrijdigheden, en onduidelijkheden in zijn verklaringen. Verwerende partij beweert dan wel rekening te hebben gehouden met verzoekers "jeugdige leeftijd en maturiteit", maar verzaakt er vervolgens aan om aan deze onbetwistbare elementen het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en schendt daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoekspllicht en motiveringspllicht.

Deze vaststellingen volstaan op zich ruimschoots om aan te tonen dat de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij onafdoende was en het is dan ook verder niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken. Ten overvloede wenst verzoeker evenwel op nog een aantal bijkomende tekorten in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast van verwerende partij te wijzen.

Waar verwerende partij naar objectieve landeninformatie verwijst waaruit zou blijken dat de Taliban slechts "zelden gebruik maken" van "individuele en gedwongen rekrutering" aangezien ze "doorgaans" over "voldoende vrijwilligers" zou kunnen beschikken, is de daarop gebaseerde conclusie dat aan verzoekers vrees voor rekrutering geen geloof gehecht kan worden niets meer dan een 'blote bewering'. Als er op lokaal niveau weerstand bestond tegen de Taliban, zoals ook uit verzoekers verklaringen blijkt (CGVS onderhoudsnotities, p. 24), dan had die immers noodzakelijkerwijs niet "voldoende" vrijwilligers. Het komt verwerende partij toe in het kader van haar onderzoekspllicht daar minstens eerst in concreto uitsluitel over te geven als ze daarmee de veronderstelde ongeloofwaardigheid van verzoekers wenst te motiveren. Bovendien is de bewering dat Taliban volgens verzoekers voor zijn rekrutering geen gebruik gemaakt zou hebben van "lokale verankering" zoals "familiale en clanloyauteit, tribale banden", etc. ongefundeerd: verzoekers verklaart immers duidelijk en consistent dat het zijn oom zelf was die hem probeerde te rekruteren. Waar de in de bestreden beslissing expliciet gesteld wordt dat dit niet het geval is, betreft het een bewering die geen steun vindt in het administratieve dossier, en bijgevolg niet vermag de beslissing afdoende te motiveren.

Ook wat betreft verzoekers ontoereikend geachte kennis over de tewerkstelling van zijn vader bij de arbaki, heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met onbetwiste elementen uit het dossier en een overmatig gewicht toegekend aan haar eigen subjectieve beweringen. Verzoeker was immers nog erg jong toen zijn vader bij de arbaki werkte en ten gevolge daarvan om het leven kwam, namelijk hoogstens elf jaar oud. Daarbij is de suggestie van verwerende partij dat hij die kennis naderhand zou kunnen hebben aanvullen tijdens de telefonische contacten die hij met zijn moeder en schoonbroer heeft, niet afdoende overtuigend om vol te houden dat die jonge leeftijd in deze irrelevant zou zijn. Verwerende partij houdt met dergelijke 'blote bewering' immers onvoldoende rekening met de mogelijke overwegingen die ouders en volwassen familieleden maken bij de beslissing om deze ofgene informatie al dan niet achter te houden tijdens de uiterst sporadische, erg korte en moeilijk tot stand te brengen telefonische contacten die ze met verzoeker kunnen onderhouden. Verwerende partij toont niet aan waarop ze zich baseert om zondermeer aan te nemen dat de omstandigheden tijdens zo'n gesprek zich vanzelfsprekend zouden lenen om vooruit te lopen op mogelijke hiaten in de kennis aangaande een specifieke element uit het asielrelaas waaraan uitzonderlijk belang gehecht zou worden. Dergelijke overwegingen kunnen dan ook niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid.

Wat de veronderstelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen m.b.t. het moment van overlijden van zijn vader betreft, moet benadrukt worden dat de eerste summiere verklaringen m.b.t. zijn vrees zijn afgelegd in het kader van zijn identificatie als niet-begeleide minderjarige (NBMV). Die voorafgaande procedure had enkel tot doel verzoekers leeftijd te verifiëren en het feit of hij al dan niet begeleid is; de Vreemdelingenwet van 1980 voorziet voor de dienst en de ambtenaar die het NMBVstatuut vaststelt niet in een wettelijke rol in het onderzoek naar de vervolgingsvrees of het schaderisico of naar de geloofwaardigheid van verklaringen daaromtrent. Diens wettelijke opdracht beperkt zich tot vaststelling

van de minderjarigheid en het niet-begeleid-zijn en diens notities zijn dan ook van geen enkel wettelijke waarde binnen de asielprocedure en kunnen verzoeker binnen dat kader niet tegengeworpen worden.

Verder kunnen ook de argumenten van verwerende partij aangaande de verklaringen van verzoeker over de kennis die zijn familie al dan niet had over de aansluiting en activiteiten van zijn oom Khan Wali bij de Taliban en over wat die al dan niet aan verzoeker vertelde om hem te overtuigen zich bij de Taliban aan te sluiten, niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Daarbij wordt namelijk gevraagd naar de inschatting van de ervaringen en het gedrag van een derde persoon. Dergelijke mentale processen bij een derde persoon die afwezig is, zijn niet enkel per definitie ontoegankelijk; ze zijn precies daardoor ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien is geen overweging gegeven aan het feit dat het niet abnormaal is dat een jongeling enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en in de Afghaanse context niet noodzakelijk overal bij betrokken wordt. Verzoeker wenst er hier evenwel op te wijzen dat hij, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, wel degelijk omstandige verklaringen over zijn oom en zijn veronderstelde activiteiten heeft afgelegd (cf. hele CGVS gehoorverslag).

Tot slot, schiet verwerende partij ook ernstig tekort in haar onderzoeksplicht en gedeelde bewijslast door de erg algemene overweging in de bestreden beslissing om de voorgelegde stukken, en meer in het bijzonder de foto's en de brief van de dorpsoudsten,, als niet relevant terzijde te schuiven op basis van de enkele suggestie dat corruptie wijdverbreid is in Afghanistan en er veel vervalste Afghaanse documenten zijn. Dit volstaat immers niet om specifieke stukken zonder meer van hun bewijskracht te ontdoen. Op verwerende partij rust namelijk een onderzoeksplicht en een gedeelde bewijslast inzake 'de vaststelling van feiten en omstandigheden' (cf. HvJ, C-277/11, arrest MM, 22 november 2012, §66; RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023, p. 18). Aangezien verwerende partij (financiële) middelen en (wetenschappelijke onderzoeks)mogelijkheden ter beschikking staan om dergelijke hypothese te toetsen en in concreto na te gaan of de voorgelegde foto's al dan niet vervalst of in scène gezet zijn. Ook op dat punt schendt verwerende partij haar bewijslast, onderzoeks- en motiveringsplicht.

Alles bij elkaar wegen de besproken argumenten waarmee verwerende partij verzoekers geloofwaardigheid onderuit probeert te halen uitermate licht. Verwerende partij had hem dan ook minstens het voordeel van de twijfel toe moeten staan, om vervolgens zijn aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren. Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoeker betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast:

[UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims", 1998, <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>]

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de betwiste beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkte reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek "met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan" (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt.

Hoe een wetsconforme en beschermingsgerichte interpretatie dan wel had dienen vorm te krijgen in het kader van het geloofwaardigheidsonderzoek bij kinderen, en de ruime toepassing van het voordeel van de twijfel die daarbij toegepast dient te worden, wordt door UNHCR verduidelijkt in haar Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen:

[UNHCR, "Guidelines On International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 22 december 2009, HCR/GIP/09/08, <https://www.refworld.org/docid/4b2f4f6d2.htm>]

Al de hier uiteengezette elementen tonen samen aan dat de motivering in de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verwerende partij een selectieve en eenzijdige lezing van haar eigen administratief dossier geeft. Verwerende partij hecht daarbij te veel gewicht aan

nietdoorslaggevende vaststellingen die hoogstens indirect aan de kern van het vluchtrelaas raken. Daarnaast neemt verwerende partij, andersom, een aantal cruciale en objectievere aspecten niet in overweging. In elk geval had verwerende partij, zo zij over deze aspecten een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen meende te ontwaren, hem daarmee tijdens het onderhoud moeten confronteren cf. artikel 13 KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

De kern van verzoekers asielrelaas wordt bovendien afdoende ondersteund door coherente en consistente verklaringen. Onduidelijkheden of vaagheden in zijn verklaringen hebben hoogstens te maken met details van zijn relaas die niet doorslaggevend zijn en waarvoor een perfect logische verklaring bestaat die niet tegengesproken wordt door het administratieve dossier. Minstens volstaan deze elementen om over te kunnen gaan tot een beoordeling ten gronde van verzoekers aangehaalde vervolgingsvrees.

Zoals lager in meer detail uiteengezet wordt (zie secties 2.2 & 3), erkennen zowel uw Raad als verwerende partij dat specifieke profielen een verhoogd risico lopen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en het dorp van herkomst omwille van zowel hun banden met ordediensten onder het voormalige regime, als de negatieve perceptie die terugkeerders met specifieke, concrete en geïndividualiseerde risicoverhogende elementen te beurt valt.

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd.

2.2. Ten gronde

Naast de kwestie van de geloofwaardigheid, wenst verzoeker erop te wijzen dat de vervolgingsvrees die hij aanhaalt wel degelijk gegrond is. De objectieve vrees in hoofde van verzoeker bestaat er namelijk in dat hij als familielid van een persoon die bij de veiligheidsdiensten onder de vorige Afghaanse regering werkte (of die gepercipieerd worden tot de elite te behoren – zie lager), een profiel heeft dat door de Taliban geviserd wordt. Verwerende partij betwist niet, of kan niet verder betwisten, dat verzoekers vader in die situatie was.

Landeninformatie die ook door verwerende partij ingeroepen wordt, bevestigt de risico's voor personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering zowel als hun familieleden. De EUAA Country Guidance van januari 2023 beschouwt personen die banden hadden met de voormalige Afghaanse regering als risicoprofielen:

[EUAA, “COI Report: Afghanistan. Targeting of Individuals”, augustus 2022, p. 57, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf]

In het EUAA-rapport ‘Targeting of Individuals’ van augustus 2022 worden personen die dienden in voormalige politie-eenheden, lokale strijdkrachten en regeringsgezinde militie eveneens beschouwd als personen met banden met de veiligheidsdiensten van de vorige regering, evenals hun familieleden:

[verzoeker citeert EUAA, COI Report: Afghanistan. Targeting of Individuals, augustus 2022, p. 57, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf]

Dit rapport bevestigt bovendien dat het voor de Taliban sinds de machtsovername heel gemakkelijk geworden is om personen te identificeren die volgens hun werkzaamheden tot hun doelwitten behoren en dat in geval deze personen verdwenen of gevlucht zouden zijn, familieleden eveneens onder druk gezet kunnen worden om hen de nodige informatie te verschaffen over de verblijfsgegevens van de gezochte persoon:

[verzoeker citeert EUAA, COI Report: Afghanistan. Targeting of Individuals, augustus 2022, p. 63-65, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf]

Een rapport van UNAMA van juli 2022 getuigt van eenzelfde risico voor voormalige overheidsambtenaren of militairen van het Afghaanse Nationale Leger. 10 UNAMA heeft tussen 15 augustus 2021 en 15 juni

2022 minstens 160 gevallen van buitengerechtelijke executies, 178 gevallen van arbitraire arrestatie en detentie, 23 gevallen van geïsoleerde detentie (incommunicado gevangenschap) en 56 gevallen van foltering en mishandeling van voormalige ANDSF en overheidsleden, steeds uitgevoerd of verricht door de de facto overheden (p. 13). Dit betreft uiteraard enkel door UNAMA geregistreerde en dus bevestigde cijfers en is meer dan waarschijnlijk een sterke onderrapportage van de werkelijkheid. Volgens UNAMA vonden dergelijke feiten in zowat alle delen van het land plaats en hebben ze betrekking op een reeks personen met uiteenlopende banden met de voormalige regering: van senior functionarissen tot chauffeurs, lijfwachten en familieleden van voormalige overheids- en ANDSF-leden (p. 13-14). UNAMA lijst verschillende individuele gevallen op waaruit blijkt dat standrechtelijke executies, arbitraire detentie, foltering en mishandeling van individuen die banden hebben met de voormalige overheid en ANDSF wijdverspreid zijn (p. 14). Volgens UNAMA is het evident dat ook individuen die zelf persoonlijk geen 'officiële' of hoge functies bekleedden binnen de voormalige regering en ANDSF, zoals familieleden, eveneens het doelwit zijn van de de facto autoriteiten (p. 15).

Volgens het meest recente periodieke rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties over de situatie in Afghanistan van 7 december 2022 heeft UNAMA sinds het vorige rapport van 14 september 2022 eveneens talrijke gevallen gedocumenteerd van buitengerechtelijke executies, foltering en mishandeling en willekeurige arrestaties en detenties van voormalige overheidsfunctionarissen en leden van de Afghaanse nationale defensie- en veiligheidstroepen, in strijd met de in augustus 2021 afgekondigde algemene amnestie.

Verder behandelt ook een recent geactualiseerd rapport van OSAR met betrekking tot risicoprofielen in Afghanistan deze categorie:

[OSAR, "Afghanistan : profils à risque | Mise à jour de l'analyse pays de l'OSAR", 2 november 2022, p. 17-18,

https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/221102_AFG_Gefahrungsprofile_FR.pdf]

Tot slot bevestigt gezaghebbend Afghanistan-expert Thomas RUTTIG in een recente blogpost, eveneens dat veel voormalige leden van de veiligheidstroepen van de vorige regering, ondanks de beloofde amnestie, gearresteerd en vermoord worden door de Taliban en dat hun familieleden eveneens in het vizier komen als de betrokkene zelf niet onmiddellijk persoonlijk (meer) aangetroffen kan worden (omdat deze reeds gevlucht of ondergedoken is):

[Thomas Ruttig, "Afghanistan. Repression und multiple Krisen", 4 december 2022, <https://thruttig.wordpress.com/2022/12/04/afghanistan-repression-und-multiple-krisen/>].

Verzoeker licht verder op uitgebreide wijze het risico op gepercipieerde verwestering toe en verwijst naar landeninformatie van bronnen met inbegrip van ASYLOS, Nansen, Danish migration service, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken, UNCHR, EUAA, Amnesty International, Danish Refugee Council, OSAR, Refugee Support Network, New Humanitarian, EASO, UK Home Office, SIGAR. Verzoeker verwijst tevens naar informatie van onderzoekers, nieuwsartikels alsook rechtspraak.

Wat de verwestering *in concreto* betreft, betoogt verzoeker als volgt:

"Wat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een zekere vorm van (toegeschreven) verwestering in casu betreft, zijn er nog duidelijke risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd', maar ook dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Ten eerste betwist verwerende partij niet dat verzoeker slechts 14 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet en intussen sinds al bijna twee jaar onafgebroken in België verblijft en hij vandaag nog maar 17 jaar oud is. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, en in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerminst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden.

Ten tweede impliceert de erg jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

Verwerende partij heeft aan haar eigen onderzoeks- en motiveringsplicht verzaakt aangezien ze onvoldoende rekening gehouden heeft met de objectieve elementen uit haar eigen administratieve dossier. Dit betreft niet enkel bovenstaande verklaringen van verzoeker, maar ook de objectieve informatie die verwerende partij zelf aanhaalt in de bestreden beslissing: die wijst er namelijk op dat de Taliban een "narratief" hanteert "ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden" (p. 8-9). De zoon van een persoon die onder het vorige regime de overheid diende zal ongetwijfeld tot de dorpselite gerekend worden en daarmee over dergelijk risicoverhogend element beschikken en bijgevolg in geval van terugkeer na een lang verblijf in Europa een gegronde vervolgingsvrees mogen koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Verwerende partij had minstens ook moeten overwegen dat de vrijelijke omgang met andersgelovigen en meisjes, waar verzoeker trouwens zelf op wijst (CGVS onderhoudsnotities, p. 36) diametraal ingaat tegen de ultraconservatieve moraal van niet enkel het Talibanregime, maar de Afghaanse samenleving in het algemeen, en die moraal actueel ook de basis van de huidige regelgeving vormt die afgedwongen wordt op een steeds mensonterendere manier (zie infra).

Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de uiterst jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren. Zijn sociale en culturele aanpassing en integratie blijken ook uit de aanvullende stukken die bij dit beroepschrift worden neergelegd, meer bepaald een schoolattest waaruit zijn inschrijving en regelmatige aanwezigheid in het Collège Notre-Dame in Dinant blijkt (stuk 3).

Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker zich in België op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan gebleven zijn gedurende diezelfde jaren. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd."

Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over de taliban als verantwoordelijke actor in de huidige humanitaire crisis die zich afspeelt in Afghanistan, en meent dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie. Verzoeker meent echter wel reeds dat er sprake is van willekeurig geweld en verwijst naar recente landeninformatie van EUAA en Franse rechtspraak (CNDA 14 februari 2023, nr. 22023959).

2.1.2. Op 2 oktober 2023 voegt de commissaris-generaal in een aanvullende nota UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.1.3. Op 4 oktober 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer.

Verzoeker wijst op het gegeven dat hij lijdt aan een vergevorderde oogziekte, keratoconus, aan beide ogen. Hij staft dit met verscheidene attesten. In een attest van 30 maart 2022 wordt dit voor het eerst vastgesteld. Verzoekers zicht is op een zulke wijze geïmpacted dat een topografie van zijn hoornvlies nodig was en speciale, scleralenzen heeft om te kunnen zien sinds eind 2022. Bij een controle onderzoek op 13 juli 2023 bleek dat de topografie geen grote achteruitgang vertoonde en verzoeker sterk werd aanbevolen om de lenzen te dragen.

Verzoeker stelt dat deze ernstige visuele aandoening een zware hindernis vormt in zijn dagdagelijks leven in België en verwijst naar getuigenissen van begeleiders.

Voorts wijst verzoeker op de disfunctionele gezondheidszorg in Afghanistan, die nog is verslechterd na de machtsovername van de Taliban. Verzoeker benadrukt dat plattelandsbewoners het zwaarst worden getroffen. Verzoeker verwijst in dit verband naar landeninformatie waaruit de slechte staat van de gezondheidszorg blijkt.

Verzoeker stelt verder dat hij op basis van zijn beperking in aanmerking kan komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. In dit verband verwijst verzoeker naar landeninformatie waaruit blijkt dat personen met een beperking bijzonder kwetsbaar zijn en het slachtoffer worden van discriminatie, verwaarlozing en stigmatisering. Immers wordt geloofd dat zulke beperking een straf van God is. Verzoeker stelt hierbij dat hij al eerder werd bespot omwille van zijn beperking in Afghanistan. Verzoeker vreest opnieuw het slachtoffer te worden van discriminatie.

Door de zichtbaarheid van zijn handicap is hij ook bang dat hij zou worden gezien als iemand die door God was gestraft voor de zonden van zijn ouders. Naast het risico dat hij geen toegang meer heeft tot lenzen vanwege hun beschikbaarheid of exorbitante prijs, bestaat ook de vrees dat een onderbreking van de follow-up bij zijn oogarts of een opschorting van zijn medische behandeling nadelige gevolgen kan hebben voor zijn vermogen om zelfs als ze beschikbaar zouden zijn (*quod non*) zijn lenzen te dragen en een aanzienlijke verslechtering van zijn zicht kan veroorzaken. Het is daarom noodzakelijk om te onderzoeken of verzoeker bescherming kan krijgen van de nationale autoriteiten. Dit lijkt duidelijk niet het geval te zijn.

Verzoeker benadrukt zijn grote fysieke en sociale kwetsbaarheid. Hij komt uit een landelijke omgeving, is nog minderjarig en zijn handicap belet hem om zich zonder hulp van anderen te verplaatsen naar onbekende plaatsen. Een zulke kwetsbaarheid plaatst hem in een situatie van grote afhankelijkheid van familieleden en het netwerk waarop hij moet kunnen rekenen in zijn land en regio van herkomst. Verzoeker wijst er in dit verband op dat zijn vader is overleden.

Verder is verzoeker van mening dat zijn beperking en kwetsbaarheid kan worden aanzien als een persoonlijke omstandigheid die noopt tot de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst op de precare veiligheidssituatie in Nangarhar. Verzoeker haalt landeninformatie aan waaruit blijkt dat personen met een beperking in noodsituaties een sterk verhoogd risico lopen.

Indien verzoeker terug zou moeten keren naar Afghanistan, is het waarschijnlijk dat zijn zicht zal verslechteren gelet op de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Dit zal hem in een ongunstige positie plaatsen ten opzichte van andere Afghanen, waardoor zijn persoonlijke omstandigheden de ernst van de dreiging als gevolg van willekeurig geweld in Nangarhar vergroten.

Verzoeker stelt dat hij vanwege zijn zicht belangrijke informatie kan missen waarmee risico's en elementaire veiligheidsmaatregelen kunnen worden geïdentificeerd. Verzoeker verwijst in dit verband naar landeninformatie waaruit blijkt dat er in Afghanistan zeer veel explosieven aanwezig zijn.

Verder loopt verzoeker het risico te worden achtergelaten in een noodsituatie.

Verzoeker moet zich omwille van zijn toestand in Afghanistan ook vaak verplaatsen, hetgeen hem des te meer in risicovolle situaties kan plaatsen.

Nog stelt verzoeker dat hij geïntegreerd en aangepast is aan een vreedzame omgeving. Verzoeker heeft niet langer de reflexen om zich te oriënteren in een risicovolle omgeving.

Tot slot wijst verzoeker op de psychologische impact die conflictsituaties hebben op kinderen en haalt hierbij landeninformatie aan.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk een verhoogd risico loopt.

Stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- “1. Medisch rapport van Dr S., hoofd Oogheelkunde Delta Ziekenhuis, 13 juli 2023
2. Rapport van oogarts P., 30 maart 2022
3. Rapport van oogarts B., 26 september 2023
4. Informatie over de lenzen die verzoeker nodig heeft
5. Correspondentie tussen de maatschappelijk werker van de verzoeker en zijn voogd, 8 september 2023
6. Correspondentie tussen de maatschappelijk werker, mevrouw L. en de raadsman van de verzoeker, 11 september 2023
7. Correspondentie tussen de maatschappelijk werkster, mevrouw F. en de raadsman van verzoekster, 29 september 2023
8. Correspondentie tussen de maatschappelijk werker, mevrouw L. en de raadsman van de verzoeker, 29 september 2023”.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 30 augustus 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde vervolging daar zijn verklaringen over het lidmaatschap van zijn maternale oom bij de taliban niet overtuigen (i), zijn verklaringen in het licht van de objectieve informatie rondom gedwongen rekrutering niet aannemelijk zijn (ii), verzoekers verklaringen over de vermeende werkzaamheden van zijn

vader gebrekkig zijn (iii) en het niet aannemelijk is dat zijn familie verder geen problemen kende met de taliban (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen door te verwijzen naar zijn profiel, het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals reeds hierboven werd uiteengezet. Nog stelt verzoeker dat de machtsvername van de taliban mogelijks een impact heeft gehad op de coherentie van zijn verklaringen, doch laat na te verduidelijken op welke manier dit zijn verklaringen juist zou beïnvloeden. Bij gebreke aan verdere toelichting op dit punt, ziet de Raad niet in hoe de machtsvername van de taliban een negatieve impact zou hebben gehad op de verklaringen van verzoeker.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde omtrent zijn oom:

“Vooreerst kan je weinig tot niks vertellen over jouw maternale oom die aangesloten zou zijn bij de taliban. Jouw familie zou eerst niet goed op de hoogte zijn geweest van het feit dat jouw oom zich aangesloten had bij de taliban. Echter volstaat dit niet als verschuiving voor de beperkte kennis die je tentoonspreidt, gezien je zelf stelt dat je oom heeft proberen rekruteren. Je kan niet zeggen sinds wanneer hij voor de taliban werkt, je was immers nog heel klein toen hij begon zo beweerde je (CGVS, p. 27). Welke taken hij uitvoerde voor de taliban (CGVS, p. 27), wat zijn rang was (CGVS, p. 27) en waar hij actief was voor de taliban (CGVS, p. 27) kan je evenmin vertellen. Hij zou jou nooit iets verteld hebben over zijn werk bij de taliban (CGVS, p. 26). Gezien het feit dat hij jou wou overtuigen en rekruteren is dit weinig aannemelijk dat jouw oom jou hierover nooit iets gezegd heeft. Hij zou jou enkel goede dingen verteld hebben over de taliban zoals dat het goede mensen zijn die vechten tegen de ketters en jullie de islam naar Afghanistan moeten brengen maar verder niks speciaals (CGVS, p. 27). Wanneer er jou wordt gevraagd wat jouw oom nog allemaal vertelde verklaar je dat je alles al hebt verteld en herhaal je dat de overheid ongelovigen zijn en jullie moeten vechten en een islamitische overheid moeten tewerkstellingen (CGVS, p. 27). Daarnaast ken je behalve Z. ook geen andere talibanvrienden van jouw oom bij naam (CGVS, p. 22), zelfs de naam van de grote talibanleider die kwam preken in de moskee ken je niet (CGVS, p. 23). Hoewel de taliban actief waren in jouw regio is jouw kennis eerder beperkt. Zo weet je dat ze zich op een berg schuilhouden maar veel meer kan je niet zeggen (CGVS, p. 22, 23). Jouw oom zou nog steeds actief zijn bij de taliban maar waar hij momenteel werkzaam is of wat hij doet kan je ook niet zeggen (CGVS, p. 17). Je weet enkel dat hij af en toe bij jouw moeder langsgaat en ze hem dan te eten moet geven (CGVS, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw oom zijn lidmaatschap bij de taliban.”

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn oom en zijn lidmaatschap bij de taliban en verwijst hierbij naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het louter herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing maakt echter geen dienstig verweer uit. Verzoeker dient immers aan de hand van concrete argumenten de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, *quod non*.

Waar verzoeker meent dat hij verder geen inzicht kan hebben in de denkwijze van zijn oom, temeer gezien zijn jonge leeftijd, merkt de Raad op dat het inzicht van verzoeker niet relevant is voor de beoordeling van het ongeloofwaardige gedrag van zijn oom. Het is immers niet verzoekers gebrek aan inzicht in de beweegredenen van zijn oom dat ter discussie staat. De bestreden beslissing stelt enkel dat het gedrag van zijn oom, in de door verzoeker beschreven context, niet geloofwaardig is, *quod in casu*. Bovendien is de Raad van oordeel dat het ongeloofwaardige gedrag van verzoekers oom wel degelijk relevant is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Aangaande de verhouding tussen verzoekers verklaringen en de objectieve landeninformatie merkt de bestreden beslissing terecht het volgende op:

“Jouw verklaringen over de manier waarop jouw oom jou probeerde te overtuigen om je aan te sluiten bij de taliban en de bom te plaatsen onder de brug kan evenmin overtuigen. Bij jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, zoals ook blijkt uit jouw antwoord (CGVS, p. 24). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Je maakte niet aannemelijk dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel je door jouw oom naar de madrassa werd gebracht om lessen te volgen (CGVS, p. 22, 25, 26) kan je niet overtuigen dat je gedwongen zou worden gerekruteerd. Hoewel uit de informatie ook blijkt dat ook jongeren worden gerekruteerd door de taliban blijkt wel dat hier jarenlange indoctrinatie in madrassa's aan vooraf gaat. Op dit punt kan je niet overtuigen. Je stelt dat je niet goed kan leren en daarom niet veel hebt opgestoken in de madrassa (CGVS, p. 18). Echter kan je ook niet aantonen dat de taliban jou en de anderen daadwerkelijk indoctrineerden. De grote talib en de vriend van je oom Z. zeiden slechts dat de overheid slecht is en door de Amerikanen, ketters, werd gemaakt (CGVS, p. 23). Verder zeiden ze slechts dat jihad verplicht is. Er werd les gegeven over religie en de koran (CGVS, p. 29). Er werd slechts gezegd dat de overheid van Afghanistan de islam niet aanvaardt en dat jullie moeten vechten tegen hen (CGVS, p. 29). Wanneer er wordt gevraagd wat er nog werd verteld zeg je dat er niks anders werd gezegd (CGVS, p. 29). Je blijft hier dus zeer oppervlakkig. Wanneer er naar religieuze argumenten wordt gepolst die door hen werden gebruikt kom je niet verder dan te zeggen dat ze spraken over de koran en dat de Amerikanen en de overheid slechte mensen zijn (CGVS, p. 30). Welke delen of stukken van de koran werden gebruikt om jullie te overtuigen kan je niet zeggen. Je zegt dat de koran de koran is en jullie boek (CGVS, p. 30). Aangezien je beweert jarenlang les te hebben gevolgd in de madrassa (CGVS, p. 19, 20, 29) is het opmerkelijk dat je hierover niks meer kan zeggen indien ze jou, en de andere jongens, daadwerkelijk wilden indoctrineren of overtuigen van hun gelijk. Verder hield jouw oom jou altijd op afstand als de taliban aanwezig waren. Wanneer een grote talib kwam spreken werd je naar huis gestuurd of stuurde hij je eropuit om eten te gaan halen (CGVS, p. 23), je kan zijn naam dan ook niet zeggen (CGVS, p. 23). Dit is merkwaardig. Indien jouw oom zou willen dat je doordrongen geraakt van het gedachtengoed van de taliban zou men verwachten dat hij jou net wel laat luisteren naar belangrijke talibanleden en naar wat ze te zeggen hebben. Zeker gezien de houding van jouw moeder. Zij probeerde je telkens van het tegendeel te overtuigen (CGVS, p. 26, 27), iets wat jouw oom vermoedelijk moet geweten hebben daar ze jouw oom probeerde te overtuigen jullie met rust te laten (CGVS, p. 26). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dat je gedwongen gerekruteerd werd door jouw oom en de taliban om vervolgens een bom te plaatsen.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban op lokaal niveau weerstand ondervonden, en aldus niet kan worden gesteld dat ze over genoeg vrijwilligers beschikten. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verklaringen. De Raad is echter van oordeel dat het loutere feit dat er een overheidsaanwezigheid was die tot conflict leidde in de regio, niet doet besluiten dat de taliban over een tekort aan manschappen zouden beschikken.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt overigens dat de taliban klaarblijkelijk over genoeg manschappen beschikten om effectieve aanvallen uit te voeren op overheidsposten (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 24). Aldus wordt geenszins aangetoond dat de taliban *in casu* rekruten tekort kwamen. De Raad merkt nog op dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat de landeninformatie in het administratief dossier en de analyse van de bestreden beslissing die daarop is gebaseerd niet correct is aan de hand van concrete argumenten. Het komt noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toe om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Voorts meent verzoeker dat zijn rekrutering wel degelijk overeenkwam met de beschreven rekruteringsmethode in de objectieve landeninformatie. Verzoeker werd immers door een familielid ondergebracht in een madrassa van de taliban. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing op pertinente wijze motiveert dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in dit verband. Aldus kan niet worden gesteld dat verzoekers rekrutering verliep via de gekende *modus operandi* van de taliban. De Raad herneemt hierbij zijn eerdere stelling dat dat het inzicht van verzoeker niet relevant is voor de beoordeling van het ongeloofwaardige gedrag van zijn oom. Het is immers niet verzoekers gebrek aan inzicht in de beweegredenen van zijn oom dat ter discussie staat. De bestreden beslissing stelt enkel dat het gedrag van zijn oom, in de door verzoeker beschreven context, niet geloofwaardig is, *quod in casu*.

De bestreden beslissing merkt verder terecht op dat verzoeker zijn verklaringen over zijn vader niet kunnen overtuigen:

“De reden dat de taliban jou eruit kozen om de bom onder de brug te gaan plaatsen zou de tewerkstelling van jouw vader bij de arbaki's zijn geweest. Echter kunnen de volgende vaststellingen worden gedaan. Jouw kennis over jouw vaders werk is zeer beperkt (CGVS, p. 28). Je weet dat hij in de controlepost van jouw dorp heeft gewerkt (CGVS, p. 15). Hoewel het CGVS kan aannemen dat je nog jong was bij vertrek en nog een peuter toen jouw vader werkzaam was bij de arbaki's en er dus weinig over kon weten toen is het opmerkelijk dat je ondertussen geen bijkomende informatie kan geven. Je hebt immers nog contact met jouw schoonbroer en moeder (CGVS, p. 12) en zou bijkomende informatie hebben kunnen vragen, zeker daar dit werk van jouw vader aan de oorsprong van jouw problemen zou gelegen hebben. Hij zou samen met 12 andere collega's om het leven zijn gekomen bij een aanval van de taliban (CGVS, p. 12). Over het moment van zijn overlijden leg je geen eenduidige verklaringen af. Zo verklaarde je bij aankomst op het bureau MINTEH dat jouw vader 6 maanden voor jouw vertrek was overleden (zie fiche MINTEH, dd. 15/07/2021). Dit zou betekenen dat hij rond eind 2019/begin 2020 werd gedood aangezien je verklaarde een jaar onderweg te zijn geweest. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ dd. 17/11/2021) verklaarde je dat hij 4 jaar geleden werd gedood (zie verklaring, vraag 15A en vragenlijst, vraag 5). Dit komt dan neer op eind 2017. Op het CGVS verklaar je op 7/12/2022, dus een jaar en een maand na het interview op DVZ, dat hij 6 à 6,5 jaar geleden is gedood, wat neerkomt op midden of einde 2016 (CGVS, p. 15). Wanneer jou hiernaar wordt gevraagd verklaar je dat je nooit hebt gezegd dat hij 6 maanden geleden was overleden dat moest 6 jaar zijn (CGVS, p. 34) en je verwijst vervolgens naar het interview bij DVZ. Wanneer er wordt gewezen op het feit dat je daarvoor reeds een kort interview had bij aankomst en daar dus iets anders verklaarde, zegt je dat je daar nooit zo iets hebt verklaard en dat je niet goed geslapen en gegeten had en de regels nog niet kende (CGVS, p. 34). Dit kan niet overtuigen. Een fout tussen zes maand en zes jaar kan hier niet als verschoning gelden, indien je bij aanmelding als minderjarige zes jaar voor jouw vertrek bedoelde zou je vader al gedood zijn midden 2014. Het is pas op het CGVS dat je aanhaalt dat hij 6.5 jaar geleden werd gedood, wat je dan later verduidelijkt door te stellen dat je 6.5 jaar voor het “kleine interview” bij DVZ bedoelde (CGVS, p. 34). Je kan echter niet zeggen hoe het komt dat ze dan op DVZ 4 jaar geleden hebben genoteerd (CGVS, p. 34, 35). Deze vaststelling is opvallend en komt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet ten goede.”

Aangaande de werkzaamheden van zijn vader stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd. Nog meent verzoeker dat het niet redelijk is om te verwachten dat verzoeker verdere informatie verschaft via zijn familieleden, temeer daar deze mogelijks informatie achterhouden tijdens de sporadische telefoongesprekken. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met diens leeftijd en expliciet stelt dat er vanwege zijn jonge leeftijd destijds geen uitgebreide verklaringen kunnen worden verwacht omtrent de werkzaamheden van zijn vader. De Raad treedt de bestreden beslissing niettemin bij in de vaststelling dat verzoeker de mogelijkheid had om verdere informatie te vergaren via zijn familieleden met wie hij op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds in contact stond. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen.

Gelet op het feit dat de werkzaamheden van zijn vader van centraal belang zijn in diens asielrelaas, kan er van verzoeker worden verwacht dat hij op actieve wijze informatie hierover inwint. Waar verzoeker stelt dat zijn familieleden mogelijks informatie voor hem achterhouden, is het de Raad geheel onduidelijk waarom ze informatie over de voormalige werkzaamheden van zijn vader zouden verhullen, temeer daar deze informatie van groot persoonlijk belang is voor verzoeker. De vage toespeling omtrent de terughoudendheid van de familie van verzoeker is dan ook niet dienstig. Waar verzoeker wijst op de kortstondige en moeilijke aard van de gesprekken tussen verzoeker en zijn familie, merkt de Raad op dat verzoeker op verscheidene manieren in contact staat met zijn familie via facebook, messenger en whatsapp, en er aldus meerdere communicatiemethodes voor hem voorhanden zijn (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de *“fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”* ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit *in concreto* aan te tonen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd en dat noch de interviewer noch de tolk een gespecialiseerde opleiding heeft gevolgd om verzoeker te horen, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. De Raad merkt op dat er geen wetsbepalingen voorhanden zijn die ertoe zouden leiden dat verzoekers verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over het overlijden van zijn vader.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers familie verder geen problemen kent met de taliban:

“Na jouw vertrek zou jouw oom aan jouw moeder naar jou hebben gevraagd maar andere bedreigingen of problemen zijn er niet geweest (CGVS, p. 32, 33), ondanks het feit dat je verklaart dat hij ook jouw broers in de problemen zou brengen (CGVS, p. 33). Tot op heden wonen jouw familieleden ook nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS, p. 16, 17). Indien de taliban jou en jouw familie zouden viseren omwille van het werk van jouw vader of omdat ze je wilden rekruteren kan men aannemen dat ze verdere actie ondernemen tegen jouw familie. Het feit dat jouw moeder soms moet koken voor jouw oom moederszijde (CGVS, p. 16), wijst echter niet op een ernstige bedreiging door de taliban. Tevens verklaarde je dat jouw schoonbroer momenteel in Iran verblijft (CGVS p. 12-13). Hij zou na de machtsovername vertrokken zijn gezien hij schrik had omdat hij jou had helpen ontsnappen (CGVS p. 33). Gezien er geen geloof wordt gehecht aan voorgaande problemen en zijn vertrek een loutere blote bewering is van jouw kant, kan er vanuit gegaan worden dat je bij terugkeer nog steeds op een familiaal netwerk kan rekenen op wie je beroep kan doen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen de onderhavige motivering. Bij gebrek aan een dienstig verweer blijft dit motief dan ook onverminderd gehandhaafd.

Tot slot merkt de bestreden beslissing terecht op dat de door verzoeker neergelegde documenten niet bij machte zijn om zijn ongeloofwaardige verklaringen te remediëren.

“De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Jouw ‘taskara’ toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Jouw vaccinatiekaart toont aan dat je vaccinaties hebt ontvangen maar voegt verder niks toe aan jouw asielmotieven. De ondersteunende brief van de dorpsouderen kan evenmin als overtuigend bewijs gelden. Vooreerst heeft deze brief een gesolliciteerd karakter daar deze werd opgesteld op aanvraag van jouw moeder om jouw verzoek in België te ondersteunen. Deze bevat dan ook weinig objectieve bewijswaarde. Daarnaast kan je niet vertellen wat er in de brief geschreven staat. Deze brief is in het Pashtu geschreven en je kan deze niet lezen. Niemand heeft jou gezegd wat er in de brief staat en je hebt ook aan niemand gevraagd om hem voor je voor te lezen (CGVS, p. 20, 21). Van iemand die een verzoek indient mag verwacht worden dat deze persoon weet wat de inhoud is van de documenten die door hem worden neergelegd ter ondersteuning van zijn relaas. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. De twee foto's die je neerlegt kunnen niet als bewijs beschouwd worden.

Het betreffen slechts foto's van een vriend van jouw vader die commandant zou geweest zijn (CGVS, p. 20). Deze kunnen geen band met jouw relaas aantonen. Aan privéfoto's kan slechts heel weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien toon je met deze foto's noch jouw vader zijn problemen noch jouw eigen problemen aan, jouw vader staat er zelfs niet op afgebeeld (CGVS, p. 20). Tot slot is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing onterecht de documenten opzijzet door op algemene te verwijzen naar de corruptie- en documentenfraude in Afghanistan. Verzoeker gaat zo echter voorbij aan de omstandige en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de corruptie- en documentenwaarde in Afghanistan slechts één van een veelheid aan elementen is dat afbreuk doet aan de bewijswaarde van de documenten. De Raad merkt nog op dat de door verzoeker neergelegde foto's van een vriend van verzoekers vader zijn gebrekkige verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn vader niet kunnen remediëren, daargelaten hun relatieve bewijswaarde. Ter volledigheid merkt de Raad op dat de onderzoeksplicht van de commissaris-generaal zich enkel uitstrekt tot de door verzoeker aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn, *quod in casu*. De commissaris-generaal is bijgevolg niet gehouden tot een verder onderzoek van de desbetreffende foto's.

Gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader effectief werkzaam was voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, acht de Raad verzoekers betoog aangaande het verhoogd risico dat volgt uit zulke werkzaamheden overbodig.

In zoverre verzoeker stelt dat de appreciatie van de commissaris-generaal subjectief is, doet hij met dit verweer geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Een algemeen verwijt over een gebrek aan objectiviteit is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat hij met tegenstrijdigheden diende te worden geconfronteerd, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing en uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk werd aangesproken op zijn tegenstrijdige verklaringen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 34). De Raad stelt verder dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht om verzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, zodat het loutere feit dat verzoeker niet geconfronteerd werd met bepaalde elementen niet betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze elementen zou mogen baseren.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat hij vervolging vreest vanwege zijn visuele beperking. Verzoeker haalt in dit verband landeninformatie aan waaruit blijkt dat personen met een beperking, mentaal dan wel fysiek, riskeren te worden uitgesloten en gediscrimineerd in de Afghaanse maatschappij. Zoals echter wordt bevestigd door de landeninformatie van EUAA in dit verband, dient er op individuele wijze te worden beoordeeld of de ernst en/of het repetitieve karakter van de discriminatie die verzoeker heeft ervaren of zal ervaren kan worden aangemerkt als vervolging. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift enkel aan dat hij werd bespot door zijn klasgenoten, omdat hij het bord niet kon lezen. Hij haalt verder geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij het slachtoffer werd van discriminatie of vervolging. De Raad is van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke discriminatie hij heeft ondervonden omwille van zijn beperking. Gelet op de karige elementen die worden aangehaald in de aanvullende nota, kan echter niet worden besloten dat verzoeker op basis van zijn beperking het slachtoffer was van enige vervolging, of dit in de toekomst zou riskeren.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd.

De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijklijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt dat hij als 15-jarige België binnenkwam en reeds 2 jaar hier verblijft. Hij stelt dat hij sinds zijn aankomst zich goed heeft aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Hij heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt. Zo zou verzoeker naar school gaan en gaat hij om met andersgelovigen en meisjes.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker vertrok volgens zijn verklaringen in juli 2020 uit Afghanistan en was 15 jaar oud toen hij België binnenkwam. Verder spreekt hij ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. De Raad merkt op dat verzoeker studeert, maar uit de stukken van de aanvullende nota blijkt dat het moeilijk is om naar school te gaan omwille van zijn visuele handicap en er alternatieven worden gezocht voor hem. Uit dit initiatief kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Het is voorts positief dat verzoeker respect toont jegens vrouwen en andersgelovigen, doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. Voorgaande elementen zijn niet voldoende om te besluiten dat verzoekers verblijf in België hem op zodanige wijze heeft vervreemd van de Afghaanse normen en waarden dat hij niet langer kan terugkeren.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Dit standpunt vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en wordt niet ondergraven door meer recente informatie.

Verzoeker haalt in zijn aanvullende nota aan dat zijn visuele beperking leidt tot een verhoogd risico in zijn hoofdte om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad merkt hierbij op dat uit de door verzoeker neergelegde medische attesten effectief blijkt dat hij lijdt aan een zeer ernstige visuele beperking. De ernst ervan werd vastgesteld op 30 maart 2022 en kwam slechts beperkt ter sprake tijdens het persoonlijk onderhoud van 7 december 2022. Verzoekers zicht is op een zulke wijze geaffecteerd dat een topografie van zijn hoornvlies nodig was en speciale, scleralenzen heeft om te kunnen zien sinds eind 2022. De commissaris-generaal stelt ter terechtzitting, na kennisname van de aanvullende nota van verzoeker van 4 oktober 2023, dat deze handicap geen verhoogd risico met zich meebrengt, dat verzoeker dit immers nooit heeft verteld. Uit de medische attesten en de getuigenissen over de dagdagelijkse moeilijkheden, blijkt dat verzoekers visuele handicap zich in ernstige mate begon te manifesteren in de loop van 2022. Thans blijkt dat verzoeker dit tevens wil documenteren en als persoonlijk element wil aanvoeren om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker is in België in behandeling, doch zal steeds verdere specifieke zorg nodig hebben opdat hij zijn zicht zal behouden. Zoals dienstig door verzoeker wordt aangehaald, is het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker een zulke zorg zal krijgen in Afghanistan. De ziekte zou immers pas op 30 à 40 jaar stabiliseren, terwijl verzoeker thans 17 jaar oud is. Gevraagd of er een ziekenhuis in het dorp was, ontkende verzoeker dit, omdat dit ziekenhuis in het districtshuis ligt (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 21). Verzoeker stelde echter dat hij nooit naar het districtscentrum ging en een keer in Jalalabad is gepasseerd toen hij uit Afghanistan vertrok (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Verzoeker wordt bijgetreden dat hij zich omwille van zijn medische toestand in Afghanistan ook zal moeten verplaatsen om de nodige hulp te verkrijgen, hetgeen hem des te meer in risicovolle situaties zal plaatsen. Het is onduidelijk waar en of er voor verzoeker medische ondersteuning beschikbaar is in Nangarhar, zodat er rekening mee moet worden gehouden dat verzoekers zicht terug ernstig zal verslechteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De Raad is van oordeel dat een dermate visuele beperking verzoeker inderdaad in een hoge mate afhankelijk maakt van ondersteuning van zijn omgeving.

De getuigenissen van 1, 11 en 29 september 2023 bevestigen opnieuw dat verzoeker een vergevorderd stadium van de oogziekte heeft, waarbij hij de grootste moeite heeft om de speciale contactlenzen te dragen. Verzoeker kan de contactlenzen amper verdragen en hierdoor zondert hij zich af. Hij slaagt er niet in om zelfstandig een trein te nemen in het station en heeft problemen om te leren lezen en schrijven, omdat hij niet kan lezen wat er op het bord staat.

In noodsituaties kan dan ook worden ingezien dat verzoeker het risico loopt om te worden achtergelaten. Ook wordt betwijfeld of verzoeker steevast risicovolle situaties kan inschatten daar zijn zicht op een ernstige wijze is beperkt. Verzoeker verwijst in dit verband terecht naar landeninformatie waaruit blijkt dat er in Nangarhar geïmproviseerde mijnen zijn die burgerslachtoffers maken.

In casu zijn er concrete elementen die thans voorliggen en betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker dat hij, als hij naar Nangarhar zou terugkeren, zou worden blootgesteld aan een reëel risico bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Er is sprake van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict dat daar heerst of dat van invloed is op andere provincies die noodzakelijkerwijs bedoeld zijn om te reizen naar Nangarhar vanaf de binnenkomst op Afghaans grondgebied.

Gelet op het voormelde toont verzoeker aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP